

Ho diu la Bíblia

A cura de Manel Morgades i Rosell

La carta de Jaume, de la qual n'he tret el fragment que avui us presento, té una estructura epistolar perfecta. Jaume és el personatge que la signa. Els entesos ens diuen que no saben ben bé de quin Jaume es tracta. Està escrita en un grec excel·lent i inclou referències de l'Antic Testament. Es adreçada a cristians de cultura hel·lenística. Fou escrita entre l'any 80-100 després de Crist.

He triat aquest text per donar la benvinguda a la nostra Parròquia de Sant Jaume a Mn. Manel i a la Rosa M. Ells són ara els caps visibles de la nostra comunitat cristiana i com a tals, poso a la seva boca les paraules de Sant Jaume exhortant la comunitat.

L'alliberament de l'home passa per Jesucrist i el Manel i la Rosa M. ens hi ajudaran. Benvinguts a casa.

POSAR EN PRÀCTICA LA PARAULA DE DÉU (Jm. 1, 19-26)

Germans meus estimats, vosaltres ja sabeu moltes coses, però heu de ser promptes a escoltar i lents a parlar o a irritar-vos. L'home que està irritat no obra segons la justícia de Déu. Per tant, abandoneu tot comportament indecorós i tota mena de mal, i acolliu amb dolcesa la Paraula plantada en vosaltres, que té el poder de salvar-vos.

Poseu en pràctica la Paraula i no us limiteu a escoltar-la, que us enganyaríeu a vosaltres mateixos. Perquè el qui escolta la Paraula i no la posa en pràctica s'assembla a un home que contempla la seva pròpia cara en un mirall: es mira, se'n va i a l'instant s'oblida de la cara que feia. En canvi, el qui s'emmiralla en la llei perfecta, la llei de la llibertat, i hi persevera -no pas escoltant-la i després oblidant-la, sinó posant-la en pràctica-, aquest serà feliç de practicar-la.

Si algú es té per religiós, però no domina la llengua, s'enganya a ell mateix: la seva religió és buida.

Garbellant

A cura de M. Teresa Quintana i Capdevila

Quan la Verge va Infantar

Quin silenci enmig dels pins!
Ni un ocell, ni un oreig d'aire.
Miro al Cel, sentint la flaire
que m'endinsa cor endins.

En el pèlag de l'oblit,
quantas veus hi han naufragades!
Sols la Veu les ha salvades
del soroll enterbolit.

«Mentre un silenci tranquil
tot el món embolcallava».
A mitja Nit devallava:
EL VERB-DÉU, com neu gentil.

No es mou res, l'entorn calmat
pertot el bosc meu de "fades".
Escoltant notes callades,
ben despert he somniat.

Silenci embaumat, boscà,
d'emudida cantarella.
Centelleig de l'Hora Aquella
quan la Verge va Infantar.

Jacint Verdaguer

EDUCAR

"Penso que els pares d'avui i des de faja un cert nombre d'anys han renunciat a educar. Sovint es confon entre l'educació que han de donar els pares i allò que s'entén com l'educació escolar. Hi ha una part indispensable de l'educació que només els pares poden donar als seus fills. L'educació que pertoca als pares és tot allò que cal fer perquè un infant pugui ser un individu capaç de superar la societat en la qual viurà. És fonamental acostumar l'Infant a l'esforç al més aviat possible i ensenyar-li que **no se li pot donar tot allò que vol i quan ho vol**. Fins al passat decenni, el principi de relació entre pares i fills era que els nens havien de complaure els pares. Avui s'ha invertit el sistema i tots els pares busquen complaure els seus fills. Això compromet totalment la forma d'educar els fills".

Aldo Naouri - (Líbia) - Metge pediatre - "La Vanguardia"

aigua viva

Parròquia de Sant Jaume, d'Arbeca

Núm. 72. Nadal 2008

Ara i aquí

ABANS I ARA

El dia de la Santa Creu em feia càrrec de la parròquia d'Arbeca. Avui aprofito aquest senzill, però interessant mitjà de comunicació que té la nostra parròquia, per presentar-me a tots els Arbequins, tot expressant-vos les meves esperances i il·lusions. Permeteu-me que us obri una mica el meu cor car sols comunicant-nos ens podem conèixer.

Alguns de vosaltres -els grans- ja em coneixeu un xic per aquells tres anys (del setembre de 1972 a l'octubre del 75) que vaig passar entre vosaltres. Han passat 33 anys!!! quants canvis en els nostres pobles i les nostres parròquies... canvis en positiu i en negatiu, que ara no es hora d'analitzar.

Quan l'any 1972 venia a Arbeca, venia amb la il·lusió de poder estar amb Mn. Anton, al qui ja coneixia pel fet de treballar amb ell a l'arxiprestat en els dos anys que portava de rector de Belltall i Ciutadilla. La seva profunditat de pensament, el seu compromís social, el seu tarannà dialogant m'ajudà a acceptar la proposta de vicari seu que em feu el Dr. Josep Pont i Gol, en aquell moment Mn. Anton, a més de rector d'Arbeca era Vicari Pastoral de Zona.

D'aquesta estada com a vicari en tinc un gran record, eren temps de molta eferescència; a nivell d'església estrenàvem el Concili Vaticà II i un nou Arquebisbe, el Dr. Josep Pont i Gol, home de casa nostra; i a nivell social, es constituïa l'Assemblea de Catalunya i el poble despertava a uns nous temps. Per a mi aquets anys varen ser una verdadera escola, no sé si vaig donar molt, sí sé

que vaig rebre molt i des d'aquí en dono les gràcies a Mn. Anton i a tots els que vàreu ajudar-me: catequistes, monitors de l'esplai, membres del Consell Parroquial - aquí vaig aprendre el que era un Consell Parroquial- i amics.

Avui no vinc a trobar el passat, sinó el present; aquest present que està fet de moltes persones d'aleshores, però amb 33 anys més a sobre i amb moltes altres que no conec i que vull conèixer, servir i estimar. Us demano que m'hi ajudeu.

Avui, la meva il·lusió és, en part, retrobar-me amb Mn. Anton; com vaig dir, en el moment de prendre possessió de la parròquia, ara tinc ocasió de tornar una mica del que d'ell he rebut. Em sento joïós de poder-lo acompanyar en la seva jubilació i de fer possible que continuï estant a casa seva i amb els seus, car la rectoria i la parròquia d'Arbeca, és la seva

casa i és la seva parròquia.

Estic il·lusionat pel repte que porta venir a la parròquia d'Arbeca en el moment en que es forma l'agrupació: Els Omellons, Belianes i Arbeca. Fer de rector d'una agrupació parroquial, -en el meu cas, de dues- és impossible fer-ho en solitari, demana un equip de pastoral. Equip que avui el formem Mn. Anton, la Rosa M. i un servidor, però que espero el podem ampliar amb altres seglars de les diferents parròquies. La formació d'equips de pastoral és el repte que avui té la nostra Església, aconseguir-ho és tasca de tots. Com ahir, avui també espero trobar la vostra comprensió i ajut per aconseguir-ho.

